

MOORDEN VOOR BEGINNERS

HET MEISJE DAT NIET STERVEN WOU

Eerste druk: oktober 2025

© 2025, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over de kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving: www.intertext.be

D/2025/0055/315
Special: D/2025/0055/335
ISBN 978 94 6234 857 8
Special: ISBN 978 94 6530 040 5
NUR 285, 330
THEMA YFCB, YXF, YXP, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6530 001 6

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

MOORDEN VOOR BEGINNERS

BJORN VAN DEN EYNDE

**HET
MEISJE**

DAT NIET

STERVEN

WOU

P E L C K M A N S

Voor al wie ooit een geliefde verloor.

'Ik laat jou niet in de steek. Nooit.'

AMELIE DE WOLF

X

Tientallen koude gezichtjes keken hem aan. Elk snoetje was haast nog mooier dan het vorige.

Eentje had blauwe ogen en lange, blonde pijpenkrullen. Een ander had bruine ogen en zwart, halflang haar.

Van eentje had hij het rode haar op een nacht bruut afgeknipt.

Hij wist dat hij zijn woede onder controle moest houden. Hij wilde niet altijd kwaad of ongelukkig zijn. Hij had alles wat hij wilde. Hier om zich heen. Liefde. Waarom zou hij dat stukmaken?

Hij hoorde stemmen in de verte. Spelende kinderen. Hij sloop naar de zijkant van de kamer en gluurde bij het vuile raam tussen de houten panelen door. Een bal was over het hekwerk rond het huis gevlogen. Twee jongetjes hielpen elkaar om over de tralies te klimmen, al waren de metalen baren meer dan twee meter hoog.

Ook het onkruid en het wilde struikgewas maakten hun inbraak er niet makkelijker op.

Hij legde zijn vingers tegen het raam en dacht even na. Hij twijfelde of hij naar buiten zou gaan, de jongens zou aanspreken en mee naar binnen zou nemen. Iemand moest toch zien wat voor pracht en praal er in zijn verborgen thuis verstopt zat?

Het was het derde jongetje dat hem niet zinde. Dat kereltje stond aan de straatkant op de uitkijk. De kans was te groot dat hij simpelweg zou weglopen en hulp zou halen.

Met haviksogen hield hij de kinderen in de gaten die de bal namen, hem over het hekwerk traptten en zo snel ze konden weer verdwenen. Hij draaide zich met een zucht naar de vele gezichtjes achter hem en suste zichzelf.

Hij moest zijn woede onder controle houden. Hij wilde niet opnieuw een van zijn mooie snoetjes stukmaken.

Het was alles wat hij nog had.

Leesexemplaar

Leesexemplaar

1

Ze kon weer niet slapen. De zoveelste nacht op rij.

Op blote voeten liep Amelie het tuinpad af. De koele klinkers leidden naar een tuinhuisje. Het houten bouwwerkje, dat haar vader ooit nog illegaal had getimmerd, stond achter in hun smalle tuin in de Sint-Margaretastraat in Lier, verborgen tussen struiken en hopen opgestapelde rommel. Het was Amelies heiligdom.

Zelfs op vrijdagavond, wanneer haar leeftijdsgenoten uitgingen, was ze liever op zichzelf. *Seut* kon een lifestyle zijn. Ondanks haar achternaam, De Wolf, voelde ze zich eerder een schaapje...

Ze zette haar cola op een hoge vensterbank – ze moest dringend van die suikerverslaving af – en stak het licht aan. Een gloeilamp bungelde boven een okergele versleten zetel in het midden van de kamer. Gerafelde tapijten bedekten de barsten in de betonnen vloer.

Aan de muur hingen foto's van verdwenen en vermoorde tieners, affiches van Child Focus en krantenartikelen uit *HLN*, *Gazet van Antwerpen* en *De Morgen*. Alle jongens en meisjes keken Amelie indringend aan, alsof ze haar om hulp smeekten.

Met touwtjes en lijnen in viltstift, rechtstreeks op de afbladerende verf getekend, verbond Amelie quotes uit dossiers, plannetjes en foto's. Niet dat het al veel had opgeleverd. Cold cases oplossen was onbegonnen werk. Toch was het haar grootste passie. Gelukkig leefde ze in een digitale tijd. Niets wat je niet online kon vinden als je wat moeite deed.

Nadenkend bleef ze bij de foto's van twee meisjes staan. Zita en Zoë. Het was ondertussen meer dan vier jaar geleden dat de twee vriendinnen spoorloos verdwenen. Ze werden

het laatst gezien bij valavond, aan de IJzeren Brug over het Netekanaal, amper een paar kilometer verderop. Bloedsporen op een asfaltweg nabij kasteel Heidebloem hadden geleid tot een voorzichtige conclusie van de politie en het parket. Moord.

Maar Amelie was nog niet klaar om de meisjes los te laten.

Ze had er vaak over geschreven op haar truecrimewebsite, 'KillerChick', waar ze cold cases uitploos.

Het piepen van haar smartphone haalde Amelie terug naar het nu. Een bericht van Jessica verscheen op haar scherm.

Slaap je al? Kom je niet langs? Lang weekend, yay. Ik heb geen zin om alleen te zitten. En jij ook niet, crime creep.

Amelie keek twijfelend om zich heen. Haar oude laptop stond stof te vergaren op haar bureau.

Ze twijfelde of ze haar smartphone zou nemen, die als een verboden voorwerp in het midden van haar bureau lag te wachten. De barst die over het scherm liep, sloeg Amelie uit haar lood, maar ze herpakte zich.

Terwijl ze moeite moest doen om zichzelf niet te verliezen, nam ze de telefoon en tikte ze een paar woorden bij elkaar. Opgelucht verzond ze het bericht en gooide de smartphone weer op het bureau.

Sorry. Ik ga nog wat werken
aan mijn truecrimewebsite.

Serius? Veel animo is er rond die
'KillerChick' stuff toch niet?

Amelie zuchtte. Dat was direct... Er kwam nog een bericht van Jessica.

Ik ben eens gaan kijken. Je hebt
7 abonnees, 53 volgers op je socials en
gemiddeld 2 likes per post. Blijf je daarvoor
binnen? Maak eens dat je hier bent! We
zitten op de betonblokken voor de Falstaff.

Amelie roffelde met haar vingers op haar lippen. Eigenlijk had Jessica gelijk. Een succes was haar project niet. En ook vanavond zou het weer niets worden. Dat voelde ze nu al.

De verdwijning van Zita en Zoë bleef een mysterie en Amelies website een mislukking.

Ze klikte haar laptop open en scrolde door haar sociale media. Bij haar laatste post over Zita en Zoë stond zowaar een derde like! Ha! Het voelde als een overwinning. Of toch... een kleintje. Ene 'MTO_Villard' volgde haar nu.

Ze praatte zichzelf moed in, pakte opnieuw haar smartphone en streelde met haar duim langs de barst in het scherm. Ze sloot haar ogen en voelde de realiteit steeds minder. Geruis klonk door haar hoofd. Dan stemmen. Ver weg. Amper te begrijpen. Dan gehuil. Geroep. Een hulpkreet. Gekrijs. Amelie kreeg geen lucht meer.

Geklop op de deur van het tuinhuis denderde door de ruimte. Een hond die blafte in de verte. Amelie sperde haar ogen open en keek met een ruk over haar schouder. Een koud briesje glipte tussen het hout naar binnen en streelde haar losse haren. De vermiste en dode tieners staarden naar haar. Vooral Zita en Zoë keken haar met priemende ogen aan. Of zo voelde het toch.

Opnieuw klonken er drie luide slagen op de deur. Amelie hield haar adem in en liet haar smartphone op de grond

vallen. Niemand wist dat ze hier soms zat. Of toch weinig mensen. En haar moeder kwam hier nooit.

Ze nam een borstelsteel en stapte gedecideerd naar de deur toe. Het had geen zin uitdagingen uit de weg te gaan.

Met volle kracht gooide ze de deur open en hield de steel als een wapen voor zich.

‘Wat wil je van mij?’

Een jongen van zeventien met iets langer, zwart haar en een spitse neus keek haar met grote ogen aan. Hij hield een pak papier onder zijn arm en wees naar haar. ‘Jij bent KillerChick, *right?*’

‘Eh, ja...’ stamelde ze verbaasd. ‘Maar Amelie is ook goed.’

‘KillerChick, dus.’ De jongen knikte. ‘Mag ik binnenkomen? Ik heb je hulp nodig. Nu.’

2

De jongen streek met zijn handen langs zijn klamme Stromae-T-shirt, trok zijn bezwete jas uit en gooidie die op de okergele zetel. Amelie moest moeite doen om geen gillette te slaken. Ze was nogal gesteld op de netheid van haar spullen, al waren ze dan oud. Verbijsterd hapte ze naar adem.

‘Geen fan van Stromae?’ vroeg hij.

‘Eh... nee... Eerder van Pommeliers Thijs.’

‘Huh?’

‘Het is erop of eronder? Nu of nooit?’ zong Amelie. Ze vond het zelf raar klinken. ‘Waarom zing ik?’

‘Weet ik veel.’

‘Pommeliers is van hier in de buurt.’

‘Heb ik dat gevraagd?’

‘Wacht. Ho. Stop. Waarom vraag jij aan mij...?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hoe weet jij dat ik hier woon?’

‘Niets wat je online niet kunt vinden. Je moet zorgvuldiger met je gegevens omspringen. Het is maar een tip.’

‘Maar...’ Ze hield haar handen op. ‘Halt. Wat kom je hier eigenlijk doen? Ik...’

‘... dit.’ Hij gooidie een pak papier op het bureau, waardoor ze zweeg. ‘Drie jaar geleden verdween Faylenn Lacroix.’ Hij nam een foto uit de stapel. ‘Een meisje van vijftien uit Sint-Genesius-Rode. Superbeloftevolle kunstschaatsster. Leuke meid. Knap ding, toch?’

Amelie zette grote ogen op. ‘Eh... tja... moet ik nu zeggen of ze knap is of...’

‘Hangt zij niet tussen al je vermiste jongeren?’

Amelie keek om zich heen. Ze schudde haar hoofd.

De jongen zuchtte teleurgesteld. ‘... bijna iedereen denkt

dat ze dood is, maar dat is helemaal niet zeker. Haar ontvoerder werd nooit gevat en Faylinn nooit teruggevonden. Ze hadden alleen maar dit.' Hij toonde een krantenartikel. 'Haar Nike-sportjasje werd teruggevonden in de berm van een spoorweg... Kapot. Erg, hè?'

'Ja. Merken zijn niet meer te betalen, tegenwoordig. Geen wonder dat iedereen Chinese sites zoekt die...'

'Dat is het niet! Op het sportjasje zat haar bloed. En... er waren ook sporen van geweld. De krant schreef destijds: een paar recente, uitgeveegde voetafdrukken in het slijk én een kapotgeslagen tak, die als knuppel gediend kon hebben. Zonder DNA.'

'En wat moet ik daarmee?'

'Eh... jij bent toch KillerChick?'

'Amelie. De Wolf.'

'KillerChick, dus.' Hij nam zijn smartphone. 'Op jouw website staat: *True Crime Private Detective Onderzoekswegsite*.'

'Ja.'

'Jij onderzoekt dit soort dingen.'

'In mijn vrije tijd. Gewoon...' Ze krabde onwennig in haar haren. 'Ik moet dat stukje *Private Detective* nog eens weghalen. Dat werkt misschien verwarrend. Sorry.' Ze gaf hem de foto en het artikel terug. 'Het is niet dat je me kunt inhuren of zo.' Ze vond het zelf vreemd klinken. 'Ik bedoel... "inhuren als detective", om aan zaken te werken. Niet "inhuren als gezelschapsmeisje". Of ja...' Ze fronste. 'Zei ik dat net hardop?'

'Je bent er goed in. Daarom ben ik hier. Ik heb jouw laatste post over die zaak in Lier gelezen en geliket.'

'O... Ben jij MTO_Villard? Duimpje nummer drie.'

'Juist, ja. Stom van mij. Ik heb me helemaal niet voorgesteld.' Hij gaf haar snel een hand. 'Ik ben Matteo. Villard.'

'Hi, MTO', zei ze geforceerd. 'Rare username.'

'... zegt ene "KillerChick"?'

Amelie slikte. 'Touché.'

'Luister, KC. Ik weet dat ik misschien wat gehaast lijkt, maar... ik heb niet meer dan een uur van Sint-Genesius-Rode naar hier gereden om zomaar wat te kletsen. Ik heb input nodig.'

'Van mij?'

'Ik vertrouw niemand meer. En ik zag jouw site en... de tijd dringt...'

'... in een zaak die drie jaar oud is?'

Matteo knikte. 'Ik denk dat jij me wel zult begrijpen. Ik ben al jaren op zoek naar een spoor van Faylinn. Ik plaatste zoekertjes online. Sprak mensen aan. Vaak kreeg ik mails van rotzakken die me uitlachten. Pestten. Me een idioot vonden. Maar gisteren kreeg ik een wel heel raar briefje in mijn bus.'

Matteo haalde een opgevouwen stuk papier uit zijn achterzak. Er was een zinnetje op geschreven.

Over drie dagen ben ik dood. Ik wil niet sterven.

Faylinn

Amelie keek hem verbaasd aan. 'Hoe vreemd is dit?'

'Ik krijg er nog altijd de kriebels van.'

'Van wie komt het? Faylinn. Dat kan toch niet?'

'Geen idee. Het komt van haar of... iemand die me wil doen geloven dat Faylinn dit schreef.'

'... dat zij het is *die niet wil sterven*?' Amelie aarzelde. 'En waarom zou ze over drie dagen dood zijn?'

'Ik weet het niet. Het maakt me helemaal gek. Ik bedoel... Zou dit briefje van haar ontvoerder kunnen zijn?' vroeg Matteo. 'Iemand die haar bedreigt?'

'Eh...'

'Ik weet één ding zeker. Er zijn rare dingen aan de hand.' Er stond wanhoop in Matteo's ogen. 'Wie dit ook schreef, ik

denk dat hij of zij gelijk heeft. Ik moet blijven zoeken. Ik moet Faylinn vinden. Anders is ze er over drie dagen niet meer. Dit is mijn laatste kans!

‘Maar...’

‘Kijk!’ Hij haalde een ander stuk papier uit zijn jaszak en hield het op naar Amelie. ‘Begrijp je nu wat ik bedoel?’

Ze knikte. ‘Oké. Je zit in de problemen. Dat is duidelijk.’

3

Amelie staarde onder de indruk naar het gescheurde stuk papier dat Matteo vasthad. Het krantenartikel berichtte over de zoektocht naar een meisje.

Onderzoek naar Faylinn Lacroix wordt na drie jaar stopgezet.

Matteo gaf het artikel aan Amelie, plofte neer in haar okergele zeteltje en schudde zijn hoofd.

Amelie speelde met haar vingers om het stuk papier. Ze wist niet meteen wat ze kon zeggen of doen.

‘Het is simpel’, zei hij. ‘Ik heb nog drie dagen. Niet meer. Dan sluit de politie het dossier af. En dan zal iedereen Faylinn vergeten. Maar ik moet haar vinden! Of iets wat bewijst dat ze niet zomaar verdwenen is, waardoor de politie en iedereen blijft zoeken. Begrijp je mijn stress?’

Hij moest zichzelf even herpakken en hapte naar lucht. Het gaf Amelie de kans om de jongen even in zich op te nemen. Matteo was een nonchalant type, slordig maar cool gekleed en op een plezierige manier een zootje ongeregeld.

Toen hij haar blik vond, rechte ze snel haar rug.

‘Lees het dan? In de krant.’ Hij wees naar het artikel. ‘*Bij gebrek aan resultaten zal het onderzoek worden stopgezet.* Dat wil zoveel zeggen als “*we laten haar allemaal in de steek*”.’

‘Ja...’

‘En nu schrijven de kranten er tenminste nog over! Over een paar dagen gaat het weer alleen maar over welke idioot in een pak van *The Masked Singer* kruipt of wie *De Mol* is.’

‘Ik vrees dat de politie goeie redenen heeft. Ze zullen een meisje van vijftien niet zomaar laten vallen.’

‘Dat weet ik zo nog niet! Faylinn was arm. Ze woonde met haar moeder in een trailer. Op een camping. Zonnemeer. Een achtergestelde regio onder Brussel. De flikken malen niet om wat er met “dat soort volk” gebeurt.’

Amelie had het gevoel dat Matteo het bij ‘dat soort volk’ ook over zichzelf had.

‘Voor hen is de zaak rond. Maar hun theorie is bullshit. De flikken denken dat Faylinn wilde wegllopen van huis, dat ze zo bij die spoorberm terecht kwam waar ze haar bebloede sportjasje vonden, en dat ze zichzelf per ongeluk verwond heeft of dat ze daar misschien gevochten heeft met “een toevallige, onbekende passant...”. Maar dat klopt niet! Gewoon al maar dat “weglopen van huis”, dat is onzin. Ik ken Faylinn. Ze zou zoiets nooit doen.’

‘Je hebt meer nodig dan gewoon zeggen dat je de politie niet gelooft.’ Ze wees naar het andere briefje.

*Over drie dagen ben ik dood. Ik wil niet sterven.
Faylinn*

Amelie aarzelde. ‘Waarom ga je hiermee niet naar de politie? Zodat zij onderzoeken wie dit schreef? Het lijkt er inderdaad op dat iemand jou of Faylinn bedreigt. Het is toch raar dat iemand dit in haar plaats schrijft? Dit is geen flauwe grap meer.’

‘De politie helpt me niet. Dat weet ik al langer. Ze geloven me niet.’

‘Ik denk toch dat je beter...’

‘We gaan niet naar de politie.’

‘Maar...’

‘Nee. Niet. Sorry.’

‘Eh... Oké.’ Onwennig pulkte ze aan haar nagels. ‘Dan zul je iets anders moeten bedenken.’

‘Dat weet ik.’ Matteo stak zijn vinger op. ‘Wacht!’ Hij duwde Amelies ordelijk georganiseerde spullen op het bureau opzij, waarop zij een klein gilletje slaakte, en knipte het bureaulampje aan.

‘Hier, kijk.’ Hij wees op een kaartje van de streek. ‘Faylinn is voor het laatst gezien bij het Visserspad. Dat is een bospaadje in een verlaten gebied onder Middenhut, bij Sint-Genesius-Rode. De laatste getuige die haar zag, een visser, verklaarde dat Faylinn huilde en een rugzak bij zich had.’

‘... en dus wilde weglopen van huis?’

‘Nee, niet weglopen. Wacht nu.’ Matteo wees verder op het pad. ‘In Zonnemeer doet inderdaad het verhaal de ronde dat jongeren ’s zomers door de bossen naar de treinsporen bij de verlaten Hoekstraat wandelen, om daar “te verdwijnen”. De sporen maken er een scherpe bocht, treinen rijden er traag. Tieners springen op de goederenwagons en liften mee, om in het zuiden van het land op avontuur te gaan. Zo ben je snel in de Ardennen en dorpjes als Baulers of Lillois-Witterzée en zo...’

‘En de politie gaat ervan uit dat Faylinn dat gedaan heeft, in een poging om weg te lopen?’

‘Ja, maar dat is dus net het probleem. Die theorie klopt niet.’ Hij had op het kaartje een paar routes aangeduid. ‘Er lopen van camping Zonnemeer en het Zoniënwoud verschillende wegen naar die spoorbocht. De weg langs het Visserspad, de Heukenweg en de vijvers is niet de langste weg, maar... verre van de kortste. Zomaar daarlangs wandelen doe je niet. Als Faylinn dan toch van huis wilde weglopen, waarom zou ze dan een langere route hebben genomen? Dat slaat nergens op.’

Matteo legde een andere foto van Faylinn op tafel, waarop het meisje stralend aan de zijde van haar voorbeeld stond: Belgisch kunstschaatsster en Europees kampioene Loena

Hendrickx. Faylinn had lichtbruin haar, een smal, nogal bleek gezicht, heldere ogen en een mooie glimlach.

Het deed Amelie stilvallen. Alle foto's van tientallen vermiste en vermoorde tieners keken met haar mee. 'Sorry, Matteo. Maar... misschien wilde Faylinn effectief weg van huis? Wilde ze vertrekken met een geheime vriend, en is het dan misgelopen, werd hij kwaad op haar of zo? Het zou verklaren waarom de politie haar lichaam nooit heeft teruggevonden... en waarom haar bebloede sportjasje daar gevonden is...' Ze tikte op het kaartje. '... bij de spoorberm, juist? En die kapotgeslagen tak... Misschien was er iemand die haar wilde neerslaan? Of was het Faylinn zelf die iemand sloeg, waarbij ze gewond raakte en op haar sportjasje bloedde, waarna ze gevlucht is met de trein?'

'Nee, ik...' Matteo ademde langzaam uit. 'Faylinn was geen opgever. Geen wegloper. Ze was een vechter.' Hij tikte op haar foto. 'Ze was een kunstschaatsster. Op hoog niveau! Ze stond aan de start van een topsportcarrière! En... die sport was haar enige vluchtweg uit de armoede! Ze wilde weg van die camping van haar moeder, dat wist iedereen. Daarom ook dat de politie die theorie volgde. Maar ze zou nooit vertrekken als een lafaard en domme dingen doen. Ze wilde doorbreken als een kampioene! Niet wegvlugten als een dief in de nacht en stomweg haar noodlot tegemoetgaan.'

Hij viel stil en ademde gejaagd.

Amelie liet het stil blijven. 'Waarom ben je eigenlijk zo begaan met haar?'

Hij zweeg.

Een beetje onwennig legde ze haar hand op zijn bovenarm, om hem wat troost te bieden, maar hij rukte zich geschrokken los, alsof haar aanraking hem pijn deed.

Verward nam ze afstand. 'Sorry.'

Matteo was uit het lood geslagen, wendde gegeneerd zijn

blik af en zag haar smartphone op de grond liggen. Hij raapte het toestel op en gaf het aan haar. 'Is deze van jou? Stomme vraag.'

Ongemakkelijk knikte ze. Ze nam de telefoon en legde hem net zo snel weer op haar bureau.

Ze had het gevoel dat zij en Matteo twee freaks waren.

Hakkelend probeerde ze het gesprek te hervatten. 'Hoe ken je haar? Faylinn...'

Stilte.

'Wanneer heb je haar voor het laatst gesproken? Lang voor ze verdween?'

'We hadden al een tijd geen contact meer, maar...'

'Misschien schat je haar verkeerd in?'

'We waren twee handen op één buik.'

'Zeker?'

'Faylinn is mijn nichtje. Ze is als een zus voor mij.' Hij had tranen in zijn ogen. 'Ik heb gebroken met onze familie, maar niet met haar. Nooit met haar.'

'Oké', zei Amelie zacht. 'Ik geloof je.'

'Ik wil haar terugvinden. Nu al drie jaar lang...'

'Dus...?'

'Ik weet zeker dat ze niet zomaar is weggelopen, maar dat ze doelbewust ontvoerd werd. Sterker nog, ik weet ook door wie.'

4

Matteo legde een foto naast de beeltenis van Faylinn. Een grote man met weelderige krullen en een brede glimlach hield zijn armen rond Faylinn en een meisje van een jaar of twaalf, beide tieners in blinkende wedstrijdoutfits.

‘Thomas Verdun was haar schaatscoach. De kans is groot dat hij Faylinn nog gezien heeft na de visser.’ Matteo wees op de kaart. ‘Verdun woont in de oude hoeve van zijn ouders, die een tijd geleden gestorven zijn. Dat huis staat in het midden van de velden, maar als je jaagpaadjes neemt ben je in slechts twee minuten van de plaats waar Faylinn het laatst gezien werd, bij die visput.’ Hij tikte op een foto. ‘Het is ook op een kilometer van de vindplaats van haar bebloede sportjasje...’

‘... juist, ja. Zo zonde...’

‘... dat daar door om het even wie gedumpt kan zijn om de politie te misleiden’, sprak hij over haar woorden heen. Hij tikte op het Visserspad. ‘Wie bewijst dat Faylinn onderweg was naar de spoorweg bij de Hoekstraat? Niemand!’

‘Dus... jij denkt dat Faylinn niet naar de treinsporen liep, maar naar haar schaatscoach?’

‘Exact.’

‘En dat hij haar aanviel en achteraf haar bebloede jasje bij de sporen dumpte, om te doen geloven dat zij daarlangs is weggelopen, terwijl dat helemaal niet zo is?’

‘Ja. Ongeveer. Goed zo!’

‘Maar... waarom zou hij dat doen?’

‘Dat... weet ik niet. Nog niet!’ Matteo zuchtte. ‘Verdun werd ondervraagd, maar had een alibi voor de avond van de verdwijning.’

‘Ja... Shit, nee?’

‘Dat alibi is er pas na enkele weken gekomen, volgens artikels online. Is dat niet raar? Een paar vrienden hebben verklaard dat hij bij hen was, maar zo is het gemakkelijk.’

Matteo rommelde tussen zijn paperassen en aantekeningen.

‘Een oude buurvrouw van Thomas Verdun, die nu niet meer leeft, vertelde bovendien dat ze die avond een meisje naar de voordeur van zijn hoeve zag lopen.’

‘Echt? Dat is toch een topgetuigenis?’

‘Ja, maar... dat mens was halfblind. En het was te ver om er zeker van te zijn dat het Faylinn was. Dat oude vrouwtje wist ook niet of het meisje effectief naar binnen is gegaan.’

‘Hm. En er is dat alibi, natuurlijk. Als Thomas Verdun niet thuis was, kan hij Faylinn niet gesproken hebben...’

‘Kom, zeg!’ zei Matteo geprikkeld. ‘Amelie?’

Ze keek bevreemd op dat hij haar voornaam gebruikte. Voor het eerst.

‘Denk nu eens even na. Waarom zou Faylinn eerst nog langs zijn hoeve gaan als ze zagezegd wilde weglopen van huis? Dan gaat die theorie niet meer op. En... die schaatscoach moet er sowieso meer van weten.’

‘Niet als hij niet thuis was...’

‘Dat alibi is fake!’

‘Dat dénk jij. Maar dat weet je niet zeker.’ Amelie stoorde zich een beetje aan zijn onverzettelijkheid. ‘De politie laat die man niet zomaar gaan. Ze hebben waarschijnlijk zijn hele huis ondersteboven gehaald op zoek naar wat bloed of DNA van Faylinn en niks gevonden.’

‘Die klootzak ontkent alle betrokkenheid, maar...’ Matteo duwde zijn paperassen opzij en zocht in zijn notities. ‘Blijkbaar was die Verdun een superslechte coach. Toxisch. Altijd kwaad. Supercompetitief. En... Faylinn zou meermaals gehuild hebben tijdens de trainingen.’

‘Oké... maar waarom zou hij haar dan laten verdwijnen?’

‘Hier! De auto van Thomas is in het midden van de nacht van haar verdwijning gefilmd door de bewakingscamera van een kruidenier. Waarom reed hij daar zo laat?’

‘Om naar de nachtwinkel te gaan?’

‘Heb jij het dossier gelezen of zo?’ vroeg Matteo geprikkeld. ‘Het was een broodautomaat volgens Verdun.’

‘Niet juist, dus. Of toch een beetje.’

‘Verdun heeft daarover gelogen. Ah ja, bij die broodautomaat hingen geen camera’s natuurlijk. Gemakkelijk excuus! Goed bedacht, stinkvent!’ Matteo had een paar schermafbeeldingen van sociale media uitgeprint. ‘Ah, en ik heb ook een ander spoor gevonden. Blijkbaar kende Thomas het lief van de zoon van de hoofdinspecteur nogal goed.’

‘Kent in zo’n buurt niet iedereen elkaar?’

‘Nee! Lees jij nooit kranten? In België zijn toch altijd alle politiediensten en politici corrupt en onbetrouwbaar?’

‘Eh... nu ga je wel heel kort door de bocht.’

‘Die hele verdwijning van Faylinn is nooit deftig onderzocht! En al zeker niet de piste rond Verdun!’

Amelie haalde diep adem. ‘Maar... heeft die Thomas Verdun dan een motief?’

Matteo viel stil.

‘Ik ben zestien. Ik weet ook maar wat ik weet... Maar een motief, dat is het eerste wat je moet vinden.’

‘Daarom ben ik dus hier.’ Matteo draaide zich naar Amelie. ‘Ik heb lang getwijfeld, maar... ik ga met die kerel praten en zélf kijken of ik iets kan vinden.’

‘Wat? Zou je dat wel doen?’

‘Natuurlijk.’ Hij wees naar het briefje dat hij gekregen had, alsof het van de hand van Faylinn kwam. ‘Ik heb nog maar drie dagen. En jij kunt met mij mee.’

‘Wat?’ Amelie schudde haar hoofd. ‘Nee, nee.’

‘Waarom niet? Jij bent toch KillerChick? Met haar hele truecrimewebsite en al?’

‘Ik speur graag, ja. Ik zoek de waarheid. Maar ik doe dat alleen hier’, zei ze. ‘Ik ga niet zomaar mee met jou en...’

‘... wil je dit dan blijven doen? Wat stukjes schrijven over zaken van ver weg? In je tuinhuis? Terwijl iemand onze hulp nodig heeft?’ Hij duwde Faylinns foto naar Amelie toe.

Het beeld trof haar. ‘Matteo, ik...’

‘... wat als mijn nichtje echt door die vent gegrepen werd? Misschien zijn wij haar laatste kans voor dat onderzoek wordt stopgezet en alles begraven wordt. Samen met haar!’ Hij wees naar het briefje. ‘Misschien is dat de reden waarom ik een hulpkreet kreeg. Van iemand. Zodat ik zou blijven zoeken.’

‘Matteo, ofwel is Faylinn effectief weggelopen. Ofwel is ze aangevallen door een onbekende. Een roofmoordenaar?’

‘Nee! Ze leeft! Dat weet ik!’ Hij smeekte. ‘Ga je mee? Alsjeblieft? Alleen morgen. Alleen dat gesprekje met Thomas Verdun. Wat heb je te verliezen?’

‘Niks, maar...’

‘Vind je de zaak interessant?’

‘Ja, maar...’

‘Wil je mij en mijn nichtje helpen?’

‘Eh, natuurlijk, maar ik...’

‘Goed! Dat is dan geregeld!’ Hij stond op en greep alle paperassen bij elkaar. ‘Zeven uur. Dan pik ik je op! Ik fix opnieuw een auto bij een vriend. Zorg dat je klaarstaat. Je zult er geen spijt van krijgen. Nee, echt niet.’ Hij liep het tuinhuis uit. ‘Superbedankt. Nu al. Tot morgen, Amelie!’

‘Wacht! Ik weet niet eens of ik mag van mijn...’ Met een slag ging de deur dicht. ‘... mama.’

Woordeloos keek Amelie om zich heen. Ze voelde zich bekeken door alle foto’s van jongens en meisjes, en niet in het

minst door die van Zita en Zoë. ‘Jullie moeten niet zo kijken’, mompelde ze. ‘Die gast was erg dwingend!’

Ze kon zichzelf wijsmaken dat ze dit niet wilde, maar besepte dat de kriebels in haar buik heel wat anders vertelden. Voor het eerst stond ze, niet alleen, midden in een brandend actuele cold case.

5

Amelie lag in haar bed naar het plafond te staren en telde de barsten. Het bezoek van Matteo bleef door haar hoofd spoken.

Ook het briefje dat hij gekregen had, liet haar niet los.

Over drie dagen ben ik dood. Ik wil niet sterven.

Faylinn

Het idee dat Faylinn Matteo zelf om hulp vroeg, bezorgde haar koude rillingen, ook al was het dan misschien een misselijke grap of een foute poging van een onbekende om Matteo verder te doen zoeken.

Bovenal hield het briefje Amelie opnieuw uit haar slaap. Ze gooide de lakens van haar lijf en sprong haar bed uit.

In haar tuinhuis stond haar laptop open. Ze had voor haar volgers een nieuwe post gemaakt. Dat ze gestart was met een nieuw onderzoek. Dat ze een jongen zou helpen met zijn zoektocht. Dat ze hoopte dat dit meer zou opleveren dan alle persoonlijke zoektochten die ze al ondernomen had in het verleden.

Haar smartphone lag in het midden van het bureau. Ze liet dat onding hier vaker achter als ze rust wilde. Toch pakte ze het toestel nu opnieuw vast. Het was alsof het aan haar vingers vastkleefde en de barst in haar scherm haar elk moment kon verwonden.

Geruis klonk in haar hoofd. Onduidelijke stemmen. Halve woorden. Een meisje dat haar naam riep.

Amelie keek naar de vele foto's op haar muur en vond Zita's ogen. Het was alsof het meisje haar aansprak.

Met trillende vingers klikte Amelie haar berichten open. Het stond ergens onderaan. Een sms. Aan haar gericht. Van Zita.

Kom je alsjeblieft? Ik ben bang.

Amelie moest haar tranen verbijten. Waarom had ze toen niet meteen gereageerd? Waarom was ze pas enkele uren later op pad gegaan?

Had het een verschil kunnen maken?

Ze nam haar jas van haar okergele zetel en liep het tuinhuis uit.

Het water van het Netekanaal stroomde onder de IJzeren Brug. Amelie zette haar fiets tegen het hekwerk aan de voet van de brug en stapte het koele asfalt tegemoet. Er was niets of niemand in de buurt. Een heilige stilte heerste over de omgeving.

Ook al was de ondergrond nu zuiver, in haar verbeelding zag Amelie de bloedvlek die er ooit gelegen had. Hier waren Zita en Zoë verdwenen.

Tot op de dag van vandaag had niemand een nieuw spoor gevonden.

Amelie knielde en raakte met haar vingers het asfalt aan. Ze wist niet wat ze er kwam doen. Het was eerder met de moed der wanhoop dat ze naar de brug was gefietst, om toch iets van een aanwijzing te vinden.

Ze hoorde geluid. Niet eens zo ver weg. Een briesje. Takken. Ze had het gevoel dat ze bekeken werd.

Haastig stond ze op en keek om zich heen. In de bomen rondom herkende ze tientallen schimmen, al wist ze niet zeker of er eentje ook daadwerkelijk leefde.

‘Is daar iemand?’ riep ze. Er kwam geen antwoord. ‘Hallo?’